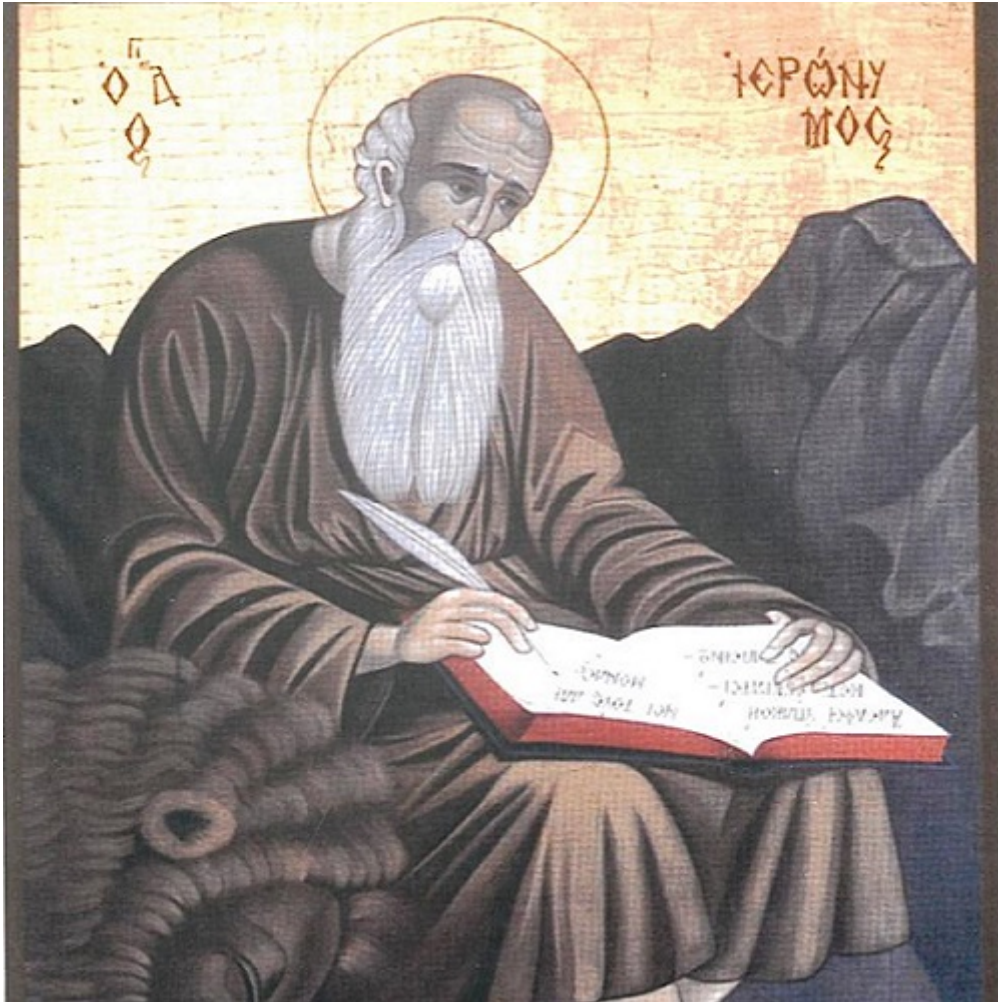

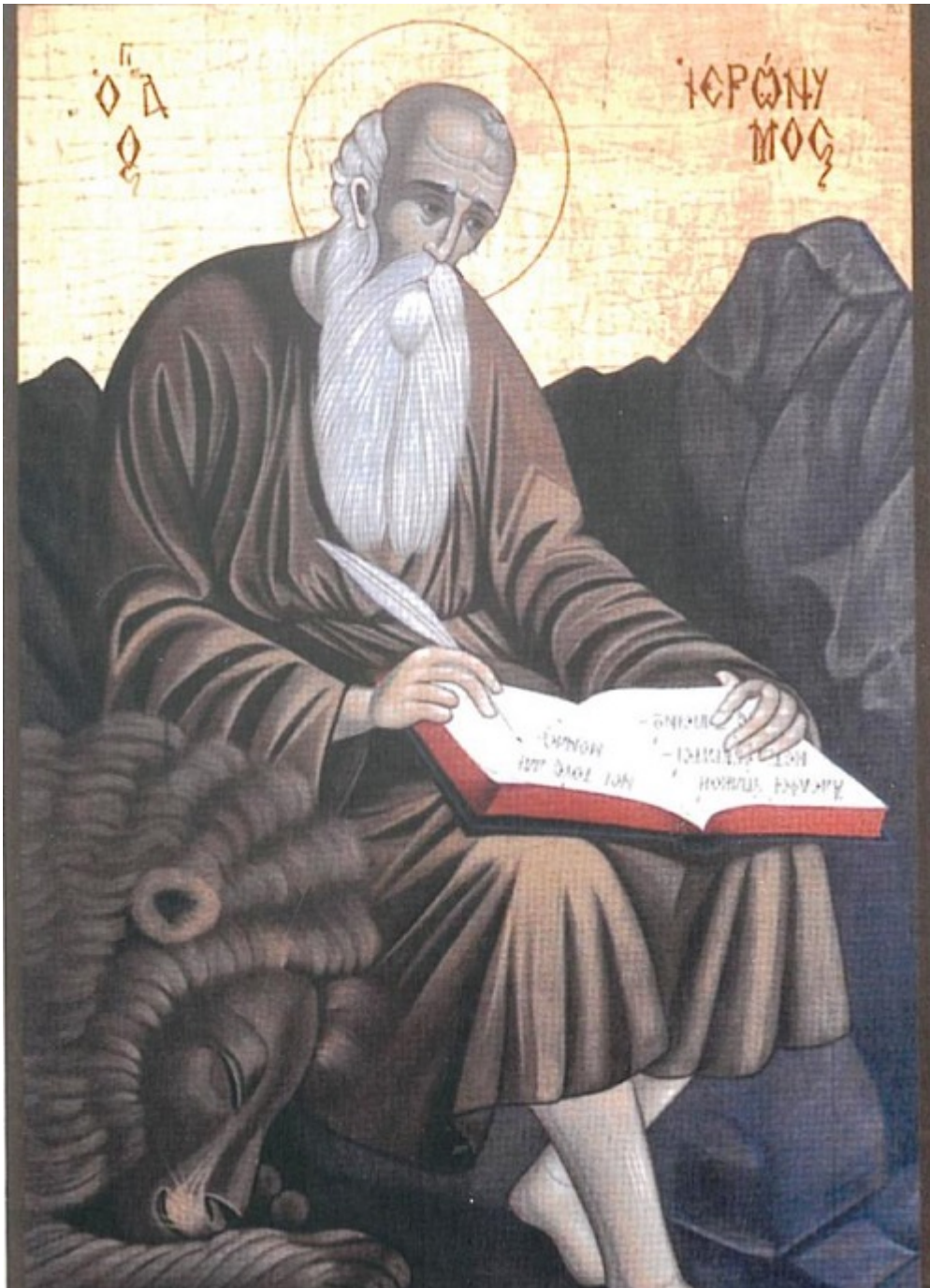
Χαίροις τῆς αἰωνίου ζωῆς, ὁ κοινωνὸς καὶ κληρονόμος καὶ μέτοχος σοφῆς Ἱερώνυμε (Ραφαήλ Χ. Μισιαούλης)

/ [Πεμπτουσία· Ορθοδοξία-Πολιτισμός-Επιστήμες](#)

Σημαντική εκκλησιαστική και συγγραφική προσωπικότητα της Δυτικής Εκκλησίας υπήρξε ο Όσιος Ιερώνυμος (Sophronius Eusebius Hieronymus). Γεννήθηκε στη Στριδώνα της Δαλματίας γύρω στο 347 μ.Χ. από γονείς Χριστιανούς. Σπούδασε στη Ρώμη, στους γνωστούς διδασκάλους της εποχής εκείνης, τον γραμματοδιδάσκαλο Δονάτο[2] και τον ρητοροδιδάσκαλο Βικτωρίνο[3]. Τα αντικείμενα των σπουδών του ήταν γραμματική, ρητορική, φιλολογία, φιλοσοφία, λατινική και ελληνική.

Σε ηλικία 20 ετών βαπτίζεται κατ' επιλογήν του Χριστιανός υπό τον Πάπα Λιβέριο. Μετά την βάπτισή του μετέβη στα Τρέβηρα της Γαλλίας, όπου εκεί ασχολήθηκε με

Στην Ρώμη γνωρίζει τον Ρουφίνο[4] όπου ήταν φίλοι και μαζί σπούδαζαν. Αλλά η φιλία τους δεν κράτησε πολύ επειδή ο Ρουφίνος υιοθετούσε τις ωριγενιστικές απόψεις, τις οποίες αποδοκίμαζε ο Ιερώνυμος.

Από το 375-377 μ.Χ. μεταβαίνει στην έρημο της Χαλκίδος της Συρίας, όπου μόνασε για δύο χρόνια. Η ζωή της μοναχικής ησυχίας του έδωσε το έναυσμα να εμβαθύνει στην ελληνική γλώσσα, να ασχοληθεί με τους Έλληνες εκκλησιαστικούς συγγραφείς και να εκμάθει την εβραϊκή γλώσσα.

Επανέρχεται στην Αντιόχεια, ο Ιερώνυμος, και παρακολουθεί μαθήματα ερμηνείας της Αγίας Γραφής από τον γνωστό Απολλινάριο, επίσκοπο Λαοδικείας. Αν και χωρίς την θέλησή του, χειροτονείται πρεσβύτερος από τον επίσκοπο Παυλίνο. Η βαθιά συναίσθηση της ιερατικής ευθύνης τον κρατάει μακριά από την ανάληψη ιερατικών καθηκόντων και ζει ως απλός μοναχός, αφιερωμένος στην προσευχή και την μελέτη. Το 379μ.Χ. ταξιδεύει στην Κωνσταντινούπολη, όπου συναντάει τον Άγιο Γρηγόριο τον Θεολόγο και παρακολουθεί επί δύο συναπτά έτη τις ομιλίες του και ασχολείται με την αγιογραφική ερμηνεία, υπό την καθοδήγησή του Γρηγορίου. Επ' ευκαιρία της Β' Οικουμενικής Συνόδου στην Κωνσταντινούπολη (381 μ.Χ.), είχε τη δυνατότητα να γνωρίσει τον Άγιο Γρηγόριο Νύσσης (10 Ιανουαρίου) και τον Άγιο Αμφιλόχιο Ικονίου (23 Νοεμβρίου).

Κατόπιν προσκλήσεως του Πάπα Δάμασου, αναχωρεί για την Ρώμη. Εκεί, εκτιμώντας τα προσόντα του, την βαθιά θεολογική του μόρφωση και την ευρεία του γλωσσομάθεια[5], του αναθέτει την διόρθωση της λατινικής μεταφράσεως της Αγίας Γραφής. Είλκυσε πολλούς μαθητές και δίδαξε την ασκητική ζωή σε χριστιανές κυρίες της Ρωμαϊκής Αυτοκρατορίας. Αξίζει να αναφερθεί ότι στηλίτευε τα ήθη των ιερέων της Ρώμης που είχαν την συνήθεια να διατηρούν παλλακίδες στο σπίτι τους, να αρωματίζονται και να συχνάζουν στα αριστοκρατικά σπίτια ακόμη και των ειδωλολατρών[6]. Υπέρμαχος της παρθενίας και κατά του γάμου και της διαφθοράς και των βασάνων που προκαλεί «επαινώ το γάμο μόνο γιατί μου δίνει παρθένους», έγραφε στις επιστολές του, και συμβουλεύει τις γνωστές του αν δεν μπορούν να ζουν σε μοναστήρι να παραμείνουν τουλάχιστον παρθένες[7].

Μετά τον θάνατο του Δάμασου, εγκατέλειψε τη Ρώμη. Αφού περιήλθε στους Αγίους Τόπους και τα ασκητικά κέντρα της Νιτρίας και της Θηβαΐδος της Αιγύπτου, μετέβη στην Βηθλεέμ όπου εκεί ίδρυσε δύο μοναστήρια, ένα γυναικείο κι ένα ανδρικό. Στο ανδρικό εγκαταστάθηκε αυτός, στο οποίο παρέμεινε επί 34 συναπτά έτη μελετώντας και συγγράφοντας. Στην Βηθλεέμ οικοδόμησε μια εκκλησία, ένα ξενώνα για τους προσκυνητές στους Αγίους Τόπους κι ένα σχολείο στο οποίο δίδασκε στα παιδιά εκτός των άλλων, Ελληνικά και Λατινικά.

Από πλευράς συγγραφικού έργου, υπήρξε αξιόλογος. Κυρίως το έργο του είναι ερμηνευτικό και βιογραφικό. Επιχείρησε κριτική στα κείμενα της Αγίας Γραφής, κάτι που είχαν αναλάβει πριν από αυτόν ο Λουκιανός και ο Ωριγένης. Στην ερμηνευτική του μέθοδο υιοθέτησε την αλεξανδρινή αλληγορία, αλλά και την ιστοριοφιλολογική προσέγγιση των ιερών κειμένων. Εκπόνησε νέα μετάφραση της Παλαιάς Διαθήκης στη λατινική, από το εβραϊκό πρωτότυπο. Έκανε μετάφραση

ολόκληρης της Αγίας Γραφής. (Vulgata – κοινή δημώδης). Συνέταξε αξιόλογα υπομνήματα, στα οποία παραθέτει πολύτιμα γλωσσολογικά, ιστορικά και γεωγραφικά στοιχεία. Μετέφρασε έργα του Ωριγένη, του Ευσεβίου Καισαρείας, του Διδύμου Τυφλού. Το συγγραφικό του έργο, επίσης, διακρίνεται για την επιμέλεια, την κριτική και επιστημονική αξιολόγηση των πηγών, τις οποίες εξετάζει, και τον πλούτο των πληροφοριών που προσφέρει[8]. Διασώζεται μεγάλος αριθμός επιστολών του.

Ο Ιερώνυμος, δεν παρουσίασε κάποια θεολογική πρωτοτυπία στη διδασκαλία του. Τις απόψεις του τις στήριζε πάνω στη βιβλική και πατερική γραμματεία και στην παράδοση της Εκκλησίας. Υιοθέτησε την παραδοσιακή εκκλησιολογία του Αγίου Ιγνατίου Αντιοχείας (20 Δεκεμβρίου), του Αγίου Κυπριανού Καρχηδόνας (2 Οκτωβρίου) και του Αγίου Ειρηναίου Λυώνος (23 Αυγούστου). Ήταν άνθρωπος της ολόθερμης προσευχής και της αυστηρής άσκησης. Εκτίμησε υπέρμετρα την παρθενία και έφτασε στο σημείο της περιφρόνησης του γάμου.

Εκοιμήθη ειρηνικά την 30η Σεπτεμβρίου το 420μ.Χ. σε ηλικία ενενήντα ετών. Ενταφιάσθηκε στη Μονή την οποία είχε ιδρύσει ο ίδιος. Κατά τον 14ο αιώνα, τα ιερά του λείψανα μετακομίσθηκαν στη Ρώμη και εναπετέθησαν στο ναό της Santa Maria Maggiore[9].

Η μνήμη του τιμάται την 15η Ιουνίου εκάστου έτους.

Άπολυτίκιον

Ἦχος α΄. Τῆς ἐρήμου πολίτης.

Τὴν σοφίαν τιμήσας Ἱερώνυμε Ὅσιε, παρ' αὐτῆς ἐτιμήθης οὐρανίοις χαρίσμασι, καὶ γέγονας φωστὴρ περιφανῆς, βιώσας ὥσπερ ἄγγελος ἐν γῇ· διὰ τοῦτο σοῦ τὴν μνήμην τὴν ἱεράν, τελοῦμεν ἀνακράζοντες· δόξα τῷ σὲ δοξάσαντι Χριστῷ, δόξα τῷ σὲ στεφανώσαντι, δόξα τῷ χορηγοῦντι διὰ σοῦ, χάριν ἡμῖν καὶ ἔλεος.

[1] (σημ. στον τίτλο) Απόστιχα της εορτής του Αγίου, Ασματική Ακολουθία ποιηθείσα υπό του Μοναχού Γερασίμου Μικραγιαννανίτου

[2] Ο Δονάτος εισηγήθηκε την αίρεση του Δονατισμού. Ήταν σχισματικός επίσκοπος της Καρχηδόνας από το 315 μ.Χ. Ο βασικός πυρήνας των οπαδών του προέρχονταν από τους παραδίδοντες, οι οποίοι αποτελούσαν μια άλλη κατηγορία των πεπτωκότων. Εκοιμήθη το 355μ.Χ. Έγραψε αρκετά συγγράμματα που υποστήριζαν τις αιρετικές του θέσεις.

[3] Διακρίθηκε ως διδάσκαλος της ρητορικής και φιλοσοφίας. Βαπτίστηκε Χριστιανός σε ηλικία περίπου 70 ετών. Τα θεολογικά του συγγράμματα ήταν αντιαιρετικά και είχαν ως στόχο την αντιμετώπιση του Αρειανισμού.

[4] Βαπτίσθηκε το 372 μ.Χ. και στράφηκε προς τον ασκητικό βίο. Σπούδασε φιλολογία στη Ρώμη. Μελέτησε Ανατολικούς Πατέρες και συγγραφείς. Χειροτονήθηκε πρεσβύτερος το 390 από τον Ιωάννη Ιεροσολύμων. Ασχολήθηκε ιδιαίτερα με μεταφράσεις έργων του Ωριγένη.

[5] Γνώριζε την λατινική, ελληνική, εβραϊκή, περσική και χαλδαϊκή γλώσσα, γι' αυτό και

τον αποκαλούσαν «Πεντάγλωσσο»

[6] Jerome Letters, xxii,30

[7] Jerome Letters,cvii 3 και xxii 21

[8] Κωνσταντίνου Β. Σκουτέρη, Ιστορία Δογμάτων - Τόμος 2ος, Αθήνα 2004

[9] Είναι μια παπική σημαντική βασιλική και η μεγαλύτερη Καθολική εκκλησία στη Ρώμη. Σύμφωνα με την Συνθήκη του Λατερανού του 1929 μεταξύ της Αγίας Έδρας και της Ιταλίας, η Βασιλική είναι στο ιταλικό έδαφος και όχι στο έδαφος του κράτους της πόλης του Βατικανού.

Lateran Treaty of 1929, Article 15